Cap a la creu

Per MariaS el dt., 22/01/2019 - 12:36

En Misael m'ha avisat corrents. No sé ni com m'ha trobat. Per la cara d'espantat que feia, he sabut que no eren bones notícies. Jesús ha estat condemnat a morir a la creu. M'omplo tota de ràbia, d'impotència. Maleïts romans. Maleïts sacerdots. Maleïts fariseus. Enfonseu-vos sota el fang!

He anat a trobar el pare, però no sé on s'ha ficat. Des que hem sabut la desconcertant notícia de Judes: ha sigut ell qui ha traït a Jesús! Ha traït Jesús i s'ha penjat desesperat. Judes ja no és enmig nostre. Tots han emmudit. Qui s'ho havia de pensar? I ara Jesús. No, tu no, Jesús! Amic!

M'acosto a Maria, la magdalena. És la que té més empenta. Ella i Maria han creuat la porta decidides a acompanyar a Jesús en el camí cap a la creu. Em miren un instant.

-Shaina, ets encara petita per venir.

-Jo vull ser-hi-, dic tan convençuda que no gosen negar-m'ho.

Pugem com ànimes en pena pels carrers empedrats. Sento un ofec; cada passa, una fiblada de dolor. El veiem, és allà, enmig d'una gentada. Alguns dels qui l'aplaudien diumenge, avui l'escridassen. Hipòcrites! Marxeu tots a casa i deixeu-lo en pau en aquest camí de mort.

Se'l veu demacrat, ensangonat. Em desfaig per dins, m'esmicolo tota com bocins d'un atuell de terrissa. M'agafo fort a Maria, la magdalena. Ella és valenta. Ella sabrà com fer-li costat. Veig dos desgraciats que també van a la creu. Algú em diu que són criminals. Estem al costat del nostre Amic, la seva respiració és feixuga. Maria, la seva mare, es posa a cantussejar una cançó. No sé d'on treu la força. Maria, la magdalena, s'hi afegeix, entre llàgrimes silencioses. M'estreny la mà tan fort que crec que me la trencarà. És una melodia alegre, per alleugerir el pes de la creu. Per suavitzar la pujada. Per curar les ferides. Jesús no pot ni obrir els ulls. Però sent les veus de les dones i fa un intent de somriure que queda en ganyota. Som amb tu, Jesús.

Arribem dalt de tot del Gòlgota. Els soldats no ens deixen apropar-nos massa. Com és que no senten les ferides que té Jesús? Per què riuen, encara? Això és un infern. S'aixequen tres creus, amb tres homes que hi pengen. Ell és al mig i té un criminal a cada costat. Ells saben qui és. N'hi ha un d'enrabiat que l'esbronca. "A què esperes, bruixot? Salva't i salva'ns desgraciat! No ens deixis morir!"

L'altre criminal prem els llavis. Noto la vergonya que passa. Fa un esforç per parlar. "Calla, cretí. Aquest home no ha fet res. Escolta, Mestre... Allà on vagis, on tu dius que ens hi espera algú... Porta-m'hi també, a mi". Jesús gira la cara per respondre'l però amb prou feines se'l sent. "T'ho asseguro, avui estaràs amb mi al Regne."

El Regne! Encara parla del Regne! El Regne... Com deu ser el Regne que, malgrat estar a la porta de la mort, encara no hi renuncia?

Els soldats es distreuen i el ridiculitzen encara més. Se'n rifen la roba. M'encenc per dins. La magdalena, aprofita que estan distrets i s'apropa a Jesús amb petites passes. Maria i les altres dones la seguim. Repetim sense parar la cançó que Maria entona. Si ens entren ganes de plorar, ens cobrim la cara amb la túnica. Jesús panteixa.

I els homes? On són? El pare, ai quan trobi el pare... tan decidit per algunes coses i tan poruc en d'altres! Andreu, Jaume, Mateu. Felip, Bartomeu, Tomàs... Espera! Per allà veig Joan, el deixeble que ell estima tant. Té el cor dividit entre la por i l'amor. Deixa que guanyi l'amor, Joan! Jesús el deu haver vist i murmura:

-Mare, me'n vaig... Aquest serà el teu fill... Joan, tingues cura de la mare. Fes que sigui la teva mare.

Les cames em flaquegen, però Maria, la magdalena, m'aguanta. Maria aguanta a la magdalena. Jesús a Maria. I a Jesús, qui el sustenta? Sento que diu:

-Pare, vinc a tu.

Perdo l'Amic i amb ell perdo un tros del pare que se n'ha fet deixeble. I aquí acaba la història. La preciosa història de l'Amic que ens ha portat fins a la creu.